

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania W. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o wypłatę emerytury,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 31 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje adwokat A. Ł., Kancelaria Adwokacka w R. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...], III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację W. W. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 8 lutego 2017 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w R. z dnia 6 września 2016 r. w przedmiocie odmowy wypłaty, obok emerytury powszechnej w 50%, całej renty inwalidzkiej wypłacanej przez Wojskowe Biuro Emerytalne. Podstawą prawną były przepisy art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 2225) oraz art. 95

ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270). Stosownie do tych przepisów, z przysługujących ubezpieczonemu świadczeń wypłaca się wyższe lub wybrane przez uprawnionego.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została wniesiona na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 54 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 2139) i art. 96 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez ich niezastosowanie przy bezspornym stwierdzeniu orzeczeniem Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w P. z dnia 22 października 1996 r. trwałej niezdolności do zawodowej służby wojskowej od dnia 1 lutego 1975 r. bezterminowo i uzyskaniu prawa do wojskowej renty inwalidzkiej na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Skarżący podniósł, że w czerwcu 1974 r. uległ wypadkowi w związku z pełnieniem służby wojskowej, wobec czego „powinien być traktowany jako osoba posiadająca prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy, w związku z czym organ rentowy powinien wypłacać mu pozostające w zbiegu - emeryturę i wojskową rentę inwalidzką przyznaną w trakcie służby wojskowej”. Wskazał, że w jego przypadku znajdują zastosowanie „odrębne przepisy”, o których mowa w art. 96 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach, w tym art. 54 ustawy z dnia 29 maja 1974 r., o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, w którym przewidziano pobieranie przez inwalidę wojennego i wojskowego, którego niezdolność do służby wojskowej powstała w związku z tą służbą, pobieranie renty powiększonej o połowę emerytury albo emeryturę powiększoną o połowę renty.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołał się na istotne zagadnienie prawne, „czy uprawnienie do renty wojskowej powstaje z chwilą jej bezterminowego przyznania, czy w momencie ustalenia przez Wojskową Komisję Lekarską inwalidztwa, przyznania grupy inwalidzkiej w tym zdarzenia, które niezdolność do pełnienia służby spowodowało, a związane było z wypadkiem podczas jej pełnienia?”.

Pełnomocnik skarżącej wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej

udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym nieopłaconych w całości ani w części - według norm przepisanych.

Organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący przedstawił jako istotne zagadnienie prawne pytanie o chwilę powstania prawa do renty wojskowej, z sugestią, że jest to chwila ustalenia przez wojskową komisję lekarską niezdolności do pełnienia służby z przyczyny skutków wypadku podczas jej pełnienia. Tak postawione zagadnienie nie ma cechy przyczyny kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż jego rozstrzygnięcie nie może mieć żadnego wpływu na wynik sprawy. Jest w niej bowiem bezsporne, że orzeczeniem Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w P. z dnia 22 października 1996 r. skarżący został uznany za trwale niezdolnego do zawodowej służby wojskowej. Inwalidztwo powodujące tę niezdolność istnieje od dnia 1 lutego 1975 r., w stopniu II grupy od 1 października 1993 r. i na tej podstawie Wojskowe Biuro Emerytalne ustaliło jego prawo do wojskowej renty inwalidzkiej przysługującej na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Świadczenia przysługujące żołnierzom zawodowym są wypłacane w zbiegu ze świadczeniami przysługującymi na podstawie ustawy o emeryturach i rentach według reguły ustalonej w przepisach stanowiących podstawę zaskarżonej decyzji, i te były w sprawie prawidłowo zastosowane (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/11, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 91).

Hipoteza skarżącego co do chwili powstania prawa do świadczeń jako równoznacznej z chwilą powstania inwalidztwa jest do przyjęcia, jednakże nie płyną z niej dalsze konsekwencje, a zwłaszcza powiązanie przyczyn inwalidztwa

wojskowego z prawem do renty przysługującej na podstawie ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych. Spór ograniczał się do wypłaty świadczeń wobec czego jego rozstrzygnięcie musi uwzględniać konieczność uruchomienia wypłaty ustalonego świadczenia. Przed ustaleniem świadczenia decyzją organu rentowego nie może być mowy o wypłacie zbiegających się świadczeń, a inaczej rzecz ujmując, wyłączona jest możliwość postulowanego przez skarżącego „potraktowania” go jako uprawnionego do renty dla inwalidy wojskowego, wypłacanej - stosownie do art. 54 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych - inwalidzie wojskowemu, tj. żołnierzowi niezawodowych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (art. 30 ust. 1 tej ustawy).

Co więcej, nie jest możliwa wykładnia, która prowadziłaby do całkowitego zrównania uprawnień w tym zakresie inwalidy wojskowego z rencistą wojskowym tj. żołnierzem zwolnionym z zawodowej służby wojskowej, który ma ustalone prawo do wojskowej renty inwalidzkiej (art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin).

W konsekwencji rozstrzygnięcie postawionego przez skarżącego zagadnienia prawnego pozostaje bez wpływu na wynik sprawy zakończonej prawomocnie zaskarżonym wyrokiem Sądu drugiej instancji.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), postanawiając o przyznaniu pełnomocnikowi skarżącego kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.